

прѣзъ III в. се отцѣпила отъ своя народъ, и римскитѣ императори я заселили въ Мизия, Тракия, Македония и Илирия. Южнитѣ словѣни заедно съ много други народи били покорени отъ хунитѣ, чието владичество, вижда се, не ще да е било много строго, та тѣ свободно се движили въ голѣмата и пространа хунска държава. Тогава сжщо една незначителна и малка часть отъ тѣхъ прѣминала р. Дунавъ и като колонисти и войници се заселила на Балканския полуостровъ. Слѣдъ смъртъта на Атила, когато и се разложила неговата силна държава, южнитѣ словѣни, освобождени отъ хунското владичество, силно се раздвижили. Тѣ въ голѣми части се изселвали отъ старото си отечество и, като минавали прѣзъ югозападна Русия и Молдавия, въ края на V в. и въ началото на VI в. се явявали въ крайбрѣжието на Черно море и на долния Дунавъ, по чийто лѣвъ брѣгъ постепенно се разпространявали на сѣверъ. Въ първата половина на VI в. тѣ се настанили и заели цѣла стара Дакия, днешна Ромжния. Отъ тамъ въ разни врѣмена и въ разни групи започнали да прѣминаватъ р. Дунавъ и да навлизатъ въ византийскитѣ балкански области найнапрѣдъ съ цѣль, да грабятъ и заробяватъ, а подиръ и за да се настаятъ.² Въ таково положение ги заварило нашествието на аваритѣ, които (568) окончателно се настанили въ Панония и покрай срѣдния Дунавъ, дѣто и основали своята силна държава. Аваритѣ покорили панонскитѣ словѣни, други заставили да имъ плащатъ само данѣкъ, а пѣкъ трети да имъ бждатъ съюзници; но всички тѣ сж били подъ силното аварско влияние и пълнили редоветѣ на аварската войска. Аваритѣ прѣдприели много военни походи противъ византийцитѣ, които много пжти на бойното поле разбили и побѣдили и слѣдъ това безъ

² Procop. II, 397, 441, 442, 443, 444, 592.